

Regie over mijn leven

Hanneke's column

"Ik moet nu ophangen hoor, want ik moet nog een column schrijven en die móet vrijdag af zijn". "Een column?" hoor ik haar aan de andere kant van de lijn enigszins verbaasd vragen. "Voor welk blad?" "Uh, nou dat wil ik momenteel liever even voor mijzelf houden, misschien dat ik jou er nog wel eens over vertel". De telefoon inmiddels neergelegd zit ik met een sterke kop koffie in mijn handen over mijn laptop heen te staren, nadenkend over mijn toch wel dubbele manier van converseren. Ik vraag mij af waarom ik erover begonnen ben, over die column schrijven, terwijl ik toch had kunnen weten dat het vragen zou oproepen.

Het zijn van die momenten die maken dat ik weer even stil sta bij mijn proces van ongewenst kinderloos zijn. Ik realiseer mij dat ik soms wel en soms geen zin heb om open te zijn over mijn ongewenst kinderloos zijn. Mijn gevoel is mijn kompas hierin. Het voelt overigens goed om, zoals in bovenstaand telefoongesprek, nu zélf eens de regie over mijn leven in eigen hand te hebben. Misschien geeft dat 'goede gevoel' van weer controle hebben over mijn leven mij heimelijk wel de genoegdoening die ik de laatste negen jaren heb moeten ontberen. Tenslotte waren het toen de medici en de hoop die mijn leven controleerden en beheersten. De zogezegde controle die ik vanochtend tijdens het telefoongesprek aan de dag legde is echter meer zeldzaamheid dan regelmaat. Het gebeurt echter vaak dat ik nog door anderen overrompeld wordt.

Met dit mooie weer vertoef ik graag buiten en kan ik gelukkig toch ook wel erg genieten van alle opgetogen gezichtjes van mijn spelende buurkinderen. Plots hoor ik mijn buurmeisje vragen: "Hanneke, wil jij graag zien wat ik voor Moederdag heb gemaakt?". Natuurlijk wil ik dat niet zien, en niet weten, wat kan mij Moederdag nou schelen, stomme commercie, stomme gewoonte.

Oké, ik zie om mij heen dat moeder zijn zwaar is, maar daar staan de vervulling en zingeving tegenover die eigen kinderen aan het leven geven. Ik heb best respect voor moeders en als men aan Moederdag mee wil doen moet ieder dat voor zich weten. Waar ik wel moeite mee heb is dat er onvoldoende aandacht is voor de steeds groter wordende groep van vrouwen voor wie kinderen niet is weggelegd. Juist hun worsteling met dit immense verdriet en de eeuwige leegte die dit met zich meebrengt verdient extra aandacht.

Afijn, het meisje kijkt mij nog steeds met een vragende blik aan en roept nu wat ongeduldiger: "wil je het zien dan"? "Natuurlijk" zeg ik, "laat maar zien". Een prachtig zelfgemaakt doosje wordt voorzichtig geopend en met zeer veel eerbied pakt ze de door haar zelfgemaakte bonbon uit het doosje. "Voor mijn mamma" zegt ze, "mooi hè?". Op dat moment druk ik mijn tranen weg en lukt het mij op te merken dat ik het prachtig vind en dat mamma er wel heel blij mee zal zijn.

's Avonds, toen ik mijn mail checkte, raakte ik weer even van slag. Er werd mij, met veel respect, gevraagd of ik er wat voor voelde om op Moederdag rozen uit te delen in een bejaardenhuis. Lang hoefde ik hier niet over na te denken: ik vind dat wij, ongewenst kinderloze vrouwen een te vaak vergeten groep zijn, maar dat vind ik ook van de bejaarde mensen. Meer aandacht voor ons als ongewenst kinderloze vrouwen wens ik ook toe aan de grote groep bejaarden. Dus ging ik. Daar stond ik dan, met een arm vol rozen, voor iedere bejaarde moeder één. De eenzaamheid van veel van deze ouderen raakte een stukje van mijn eenzaamheid in het kinderloos zijn. Ergens voelde ik verwantschap. Een aantal van deze bejaarde moeders hebben hun kinderen overleefd en zijn weer kinderloos. Sommige bejaarde moeders hebben wel kinderen maar worden niet meer door hun kinderen opgezocht. Nog een andere groep weet niet meer of ze kinderen hebben en hoeveel. Me dit realiserende maakt dat ik mijn eigen gemis wat beter kan relativeren.

Even schrik ik, mijn lieve kater springt plots op mijn schoot en zorgt dat ik weer in het hier en nu beland. Hij wil aandacht. Ik knuffel hem alsof het mijn kind is, dan heeft hij er plots genoeg van en weet zich te ontworstelen aan mijn nog steeds innige omhelzing. Heerlijk die katten, lekker eigenzinnig, ze laten zich niet dwingen en houden daarmee zelf controle over hun leven.

Hoe anders zou het zijn, peins ik, als ik nu plots bij wijze van wonder toch nog zwanger zou raken en er dus een kind op mijn schoot zou zitten? Mijn pas verkregen gevoel het leven als ongewenst kinderloze weer een beetje onder controle te hebben, wat voor mij inhoudt: openheid geven wanneer ik dat wil, praten over mijn verdriet wanneer ik daar behoefte aan heb, mij niet meer altijd meer overrompeld voelen als het over kinderen, zwangerschap en aanverwante zaken gaat, zal dan ver te zoeken zijn. Andere zaken zullen de controle over mijn leven overnemen. Vieze luiers, voeding, slaapjes en 24 uur non stop zorg zullen ervoor zorgen dat mijn hele leven ineens weer op zijn kop wordt gezet. Mijn kind zal de dag bepalen en ik volg. Hoezo controle? Hoe zou dat mij bevallen vraag ik mij ineens af: een leven dat met name de eerste jaren grotendeels in het teken zal staan van zorg voor/dienstbaar zijn aan je kind? Vast wel goed denk ik, zij het met vallen en opstaan, zoals ik dat bij de ouders om mij heen zie. Weet je, dáár zou ik het in alle openheid nog wel eens over willen hebben!

Hanneke

natuurlijk wil ik dat niet zien, en niet weten, wat kan mij Moederdag nou schelen

column